

[Aksel Larsen.]

overveje, om man måske begyndende ved januar skulle opkræve en eller anden procent i ekstra skat, i ekstra indkomstskat. Det er ikke så administrativt besværligt, det er effektivt, det virker hurtigt, det virker ikke inflatorisk, og det er i hvert fald mere rimeligt over for befolkningen end disse indirekte skatter.

Og så er der endelig det, som naturligvis er det mest nærliggende på skattelovgivningens område, en mere effektiv skatteligning. Jeg tillader mig at foreslå regeringen, at den benytter sig af den magt, den administrativt har til at skærpe skatteligningen. Jeg foreslår regeringen, at man i år kontrollerer hver femte af alle selvangivelser — jeg så selvfølgelig helst, at de alle sammen blev kontrolleret, jeg mener: indgående kontrolleret — de måtte vel udtages ved stikprøver. Man ville sikkert derved finde adskillige fisk, som havde glemt beløb på deres selvangivelse — og det ville jo være nyttigt af mange grunde.

Jeg mener, at regeringen naturligvis på forhånd skulle bekendtgøre dette, så alt folket vidste det: i år er der fare på færde. Jeg vil tilråde regeringen, hvis den vil gøre noget sådant, at sætte en storstilet annoncekampagne i gang i december og januar: nu skal I selvangive ærligt og rigtigt. Derved ville man ganske bestemt opnå bedre selvangivelser og større skatteindtægter for staten og kommunerne i det kommende skatteår. Man kunne oven i købet gennem disse annoncer i bladene modvirke tendensen til bladdød og derved altså slå flere fluer med ét smæk.

Den højtærede statsminister har ved forskellige lejligheder understreget, at skatte-reformer og en effektiv skatteligning er nødvendig. Jeg står her med Politiken for den 10. september. Der er et, som det synes, ordret referat af, hvad den højtærede statsminister sagde på Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbunds kongres den 9. september 1965. I denne tale sagde den højtærede statsminister bl. a. følgende — jeg beder om til-ladelse til et meget kort citat —:

„I dag bliver alle lønmodtagerindkomster — små som store — støvsuget af skattemyndighederne, mens talrige andre indkomstgrupper har større rådeevne til

at regulere på indkomsterne, bl. a. gennem afskrivningsreglerne.“

Jeg må efter en sådan udtalelse gå ud fra, at statsministeren vil støtte reformer i den retning, jeg har talt for. Jeg må gå ud fra, at finansministeren ikke kommer ud for vanskeligheder fra statsministerens side, hvis han følger de intentioner, som jeg udmærket ved at han også selv har.

Finansministeren har efter min mening været så dristig, at det går langt ud over grænserne for forsigtighed, og jeg ser mig ikke i stand til at rose ham, således som det ærede medlem hr. Baunsgaard gjorde. Det ærede medlem hr. Baunsgaard roste ministeren, fordi han havde lovet, at budgettet ville holde, og at vi nu, hvis disse afgiftslove vedtages, ville få en skattepause på 1½ år. For at vi kan været helt klar over det, skal jeg tillade mig at citere, hvad den højtærede minister sagde i slutningen af sin tale:

„Ja, vi trænger til en skattepause. Regeringen har nøje gennemgået alle statsudgifterne for det kommende finansår. En meget stram linje er blevet lagt — nogle vil sikkert mene for stram — men dette har været og er nødvendigt, hvis ikke skatterne skulle stige endnu mere. Og dette budget vil blive holdt. Der vil ikke blive tilladt yderligere stigninger, som ikke kan holdes inden for budgettet, eller foreslået yderligere skatter for tiden indtil det finansår, der begynder den 1. april 1967.“

Det kunne være fristende at sige til finansministeren: vi vil være velvillige over for regeringens forslag, hvis finansministeren vil give det ubetingede løfte, at kan man ikke holde det, han her har profeteret, nedlægger han sit hverv som finansminister og trækker sig ud af al offentlig virksomhed. Jeg vil dog ikke afkræve ministeren et sådant løfte, for jeg ønsker ikke, at den højtærede finansminister skal nedlægge sin ministerpost, men blot sige, at de ubetingede løfter, der gives i slutningen af fremsættel-sestalen, kan ministeren og regeringen ikke holde. Vi har så ofte hørt, at nu er der loft over budgettet, nu stiger det ikke yderligere. Hvordan gik det i 1962 ved omsforliget, hvor 4 partier sluttede en aftale om, at statsudgifterne ikke måtte komme op over